

De unde vine siguranța?

Andrew Bonar

Predici și eseuri

DE UNDE VINE SIGURANȚA?

Andrew Bonar

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *What Gives Assurance*.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portali sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet:

<http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Această broșură, cu excepția notelor, este transcrierea unei predici a lui Andrew Bonar prezentată la Ferryden, în decursul trezirii spirituale de la finele anului 1859. Ea a fost gândită să fie utilă în a liniști nedumeririle unor suflete îngrijorate și acest lucru a făcut ca această broșură să fie solicitată spre publicare. Este interesat să observăm acum, în vremuri de trezire spirituală, cum instinctul spiritual acordat sufletelor născute din nou prin Duhul Sfânt le conduce pe acestea să caute adevărul.

Într-o zi, în casa unui pescar, am găsit două femei stând împreună având în mâinile lor *Catehismul Scurt* al adunării noastre. Și ele își puneau întrebări legate de „Justificare” și „Adopție” și comparau aceste lucruri cu unele

din „beneficiile care le însoțesc sa vin odată cu ele”, precum „*asigurarea dragostei lui Dumnezeu, pacea conștiinței, și bucuria în Duhul Sfânt*”.

Aceste femei erau bucuroase în asigurarea calmă a siguranței dragostei lui Dumnezeu; dar o vecină le-a îngrijorat cumva insistând că ele nu aveau nici un drept să fie sigure de aceste lucruri până în clipa când va fi împlinită sfințirea lor, adică în clipa când aveau să pășească în viața de dincolo.

Pe de altă parte, aceste două suflete nu puteau înțelege de ce ar trebui să aștepte până atunci, pentru că dacă ele fuseseră deja „justificate”, și se puteau bucura de „toate privilegiile calității de copil al lui Dumnezeu”, ar fi trebuit să se bucure în același timp și de „siguranța dragostei lui Dumnezeu”. Această întâmplare își găsește răspunsul în următorul discurs.

Glasgow, 10 Februarie 1860.

DE UNDE VINE SIGURANȚA?

Sunt multe persoane care l-au invidiat pe Isaia, căruia mesagerul de pe tron i-a spus personal următoarele cuvinte: „nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit” (Isaia 6:7). Ei sunt gata să spună: „O, dacă am fi auzit și noi aceste cuvinte...”. Sunt multe persoane care l-au invidiat pe Daniel, căruia Domnul i-a spus: „tu te vei odihni, și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor” (Daniel 12:13). Daniel a fost asigurat cu privire la viitorul lui; în cazul lui, moartea era doar o odihnă sau partea sa (Iosua 15:1, 16:1) din moștenirea sfinților din dimineața zilei învierii celor drepecți. La fel este și cu acele persoane care și-au dorit din toată inima ca situația lor să fie aceea a omului căruia domnul Iisus i-a spus direct și personal: „Fiule, păcatele îți sunt iertate” (Marcu 2:5); și ca a femeii din casa lui Simon, ale cărei urechi au auzit declarația binecuvântată „Iertate îți sunt păcatele” (Luca 7:48); sau chiar pe aceea a hoțului de pe cruce „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai” (Luca 23:43). Acești păcătoși au primit cu toții asigurarea iertării lor, iar noi suntem gata să ne gândim că ar fi culmea fericirii noastre să avem parte, ca și ei, de o declarație a iertării personale sunându-ne la urechi.

Acum, după ce am văzut toate acestea, am putea fi în măsură (dacă Domnul, prin Duhul, ne conduce în adevărul din Cuvântul Său) să vedem că am putea fi la fel de siguri de iertarea și acceptarea noastră ca și Isaia, Daniel, paralyticul, femeia prinsă în curvie, tâlharul aflat pe moarte și, mai putem adăuga, la fel de siguri pe cât a fost Pavel în privința lui Clement și a altora ca el, oameni credincioși și lucrători având numele scrise în Cartea Vieții (Filipeni 4:3). Dar am putea descoperi chiar că siguranța noastră este în toate privințele mai mare decât a lor, a noastră fiind întemeiată pe ceva mult mai bun decât un simplu anunț, care odată cu trecerea timpului și-ar putea pierde foarte mult din putere și din claritate.

O, cât de binecuvântați suntem încât să fim capabili să arătăm spre cer și să spunem: „Este al meu!” , să arătăm spre tronul ceresc și să spunem: „Cel ce stă acolo este și al meu!”, să privim înapoi și să ne găsim numele scrise în Cartea Dragostei Veșnice, să privim înainte către deschiderea Cărții Vieții știind că numele noastre sunt scrise în ea, să fim capabili să anticipăm învierea noastră și să cântăm:

*Tot ce eu I-am încredințat
Până în ultima clipită
Eu știu că sigur e în mâna Lui păstrat
Prin puterea Domnului nemărginită.
Apoi numele meu El îl va duce*

*‘naintea Feței Tatălui ceresc,
Și în cetatea Noului Ierusalim
Va da sufletului meu locul cel dulce.*

Aș începe prin a nota că despre Siguranță de departe se vorbește mai mult decât să fie căutată. Mulți ar putea spune, într-un sens vag, că o doresc, dar în final să nu o caute. Și nu sunt puțini aceia dintre noi, oameni cunosători și cu o bună stare spirituală, oameni cu o mărturie creștină aleasă, care sunt mai degrabă dispuși să evite întrebarea: „Ești tu sigur de mântuirea ta?” Ei se mulțumesc să meargă înainte în nesiguranță. Unii dintre aceștia chiar refuză ideea ca oamenii să se gândească la Siguranța deplină a mântuirii, plecând de la gândirea că aceasta ar da frâu liber mândriei, infatuării, pretenției de a fi mântuit. Și astfel ei înțeleg greșit sensul acesteia, care înseamnă să pretinzi ceva la care n-ai fost invitat, și pentru care nu ai nici o garanție că vei primit. Ei nu văd că nu poate fi nici un fel de pretenție sau infatuare în a căpăta orice ne-a invitat Dumnezeu nostru să acceptăm; și că, pe de altă parte, dacă noi am refuza să primim ceea ce ne oferă Dumnezeu nostru, noi înșine ne-am asuma în felul acesta dreptul de a judeca înțelepciunea și dreptatea lucrărilor Sale.

Astfel de persoane nu au convingeri corecte despre mântuire și despre harul lui Dumnezeu. Ei iau lucrurile prea ușor. Ei recunosc că ar putea muri azi sau mâine și că

nu sunt siguri despre ei înșiși ce va fi cu ei, și cu toate acestea nu fac nici un efort pentru a clarifica acest lucru. Ei admit că harul lui Dumnezeu este singura moștenire reală a sufletului și că ei, până acum, nu pot spune că se bucură de aceasta; cu toate acestea ei înaintează în viață zi după zi cu sufletele reci, lipsite de preocupare și îngrijorare cu privire la acest lucru.

Sunt și alții care, datorită unor învățături religioase greșite, merg înainte într-un soi de îndoială și frică, hrănindu-se cu ideea că aceste îndoieli și frici sunt garanții salutare împotriva mândriei, și că ei sunt, în întregime, la fel de siguri că toate lucrurile sunt în regulă, la fel cum este situația celor care au Siguranța mântuirii lor. În general noi credem că aceste persoane sunt amăgite prin confuzie cu privire la lucrurile acestea. Probabil că ei vor cita versete precum: „Ferice de omul care se teme neconținut” (Proverbe 28:14), fără a înțelege că frica din acel verset face referire la „frica de Domnul”, care este „un sprijin tare” (Proverbe 14:26). Sau poate că ei citează experiența nefericită a celor oameni sfinți care au murit fără a vorbi despre siguranță, neștiind că acești sfinți au tânjit după ea, au găsit-o de dorit atât de mult încât prețuirea aceasta a ei i-a făcut geloși în a admite chiar că ei înșiși ar putea fi părtași ei.

Dar adevărul este că, în multe cazuri, acestor persoane nu le pasă de comuniunea apropiată cu Dumnezeu

în care siguranța mântuirii conduce sufletul celui care descoperă acest lucru. Ei nu doresc să se încălzească la razele dragostei divine. Ei își doresc cumva ca în final să fie în siguranță. Dar dacă vreți să vedeți cât de diferit este efectul speranței în lipsa pedepsei comparativ cu cel al siguranței harului divin, citiți aceste două pasaje biblice: Deuteronom 29:19 și 1 Ioan 3:3.

În cazul primului păcătos, Biblia spune: „Voi avea pacea, chiar dacă aș urma după pornirile inimii mele, și chiar dacă aș adăuga beția la sete”; în timp ce în al doilea caz, ea spune: „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăță, după cum El este curat”¹.

Încă o dată, haideți să acordăm atenție faptului că în Noul Testament nu este încurajată niciodată îndoiala sau incertitudinea. Credincioșilor li se vorbește în continuu despre a se bucura știind că Mântuitorul este al lor. Fără îndoială că existau în acea perioadă unii credincioși care nu erau pe deplin siguri de mântuirea lor; dar aceasta nu înseamnă că trebuie să tratăm acest subiect la fel, acum când Soarele neprihănirii noastre a răsărit atât de glorios, și de aceea nu se face nici o focalizare a Biblie pe

¹ Observați că în Noul Testament, harul speranței nu implică îndoială, ci semnifică așteptarea lucrurilor care încă nu s-au petrecut, ci aparțin viitorului. De aceea, speranța din 1 Ioan 3:8, este precedată de declararea siguranței în versetul 2, care spune că „știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El”. Scriitorii din vechime obișnuiau să citeze un proverb latin care suna așa: „Speranța, utilizată în legătură cu lucrurile pământești, este un cuvânt care exprimă un lucru care este nesigur; în privința celorlalte lucruri, speranța este un cuvânt care exprimă siguranța deplină privind acele lucruri”.

acest fel de situații. Pe de altă parte, peste tot în Scriptură întâlnim fraze precum cele care urmează, spuse în numele tuturor ucenicilor: „Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână ci este veșnică” (2 Corinteni 5:1); „Noi știm că am trecut din moarte la viață... Știm că suntem din Dumnezeu” (1 Ioan 3:14 și 5:19); „știu în cine am crezut” (2 Timotei 1:12)².

Dar acum este momentul să vorbim despre ceea ce ne dă siguranța mântuirii. Desigur, noi înțelegem că această binecuvântare, ca și alte binecuvântări ale mântuirii, fiecare luată în parte, sunt parte a darului gratuit al unui Dumnezeu suveran. „Dumnezeul speranței” este Cel care îl dă „prin puterea Duhului Sfânt” (Romani 15:13). Dar interesul nostru în acest moment este următorul: În

² Dr. Sievwright de Markinch, într-o predică din Efeseni 1:13, a remarcat următoarele: "În acele vremuri de început, un apostol putea dispune de o întreagă biserică în care se încredea. Dar face aici în Efeseni Pavel măcar o singură aluzie la necredința lor? Sau folosește el măcar un îndemn spre a-i determina să creadă? Sau lasă el să se înțeleagă de la începutul până la finele epistolei că printre efeseni ar fi fost prezentă necredința? Nu, în acele zile creștinii nici nu își puneau problema să refuze credința în Mântuitorul sau să renege Cuvântul Adevărului. Dar acum, nu este foarte des întâlnită situația ca o persoană să se considere creștin, să practice datorile creștine și să primească privilegiile creștine timp de mai mulți ani, dar în tot acest timp el să fie atât de departe de încrederea în Hristos, de siguranța credinței lui, încât nu doar că mărturisește despre el că trăiește în lipsa adevărului, ci chiar își exprimă adesea o frică ca nu cumva credința deplină și siguranța mântuirii să fie un fel de pretenție periculoasă și lipsită de justificare? Cât de ciudat trebuie să fi sunat o astfel de gândire în vremea apostolilor, când a crede în Hristos și a fi încredințat deplin în privința mântuirii era primul exercițiu la care ei îi chemau pe cei ce erau treziți la a căuta viața veșnică, ci care aflau despre calea pe care Dumnezeu a asigurat-o. Credința remarcabilă a primilor creștini a lucrat cu putere la caracterul lor, lucru pe care noi îl vedem astăzi atât de rar printre noi".

ce fel Îi este plăcut lui Dumnezeu să dea mântuirea oamenilor? Toți suntem de acord că Persoana și lucrarea lui Hristos sunt cele care asigură modalitatea și fundamentul pentru acceptarea, împăcarea și siguranța veșnică ale unui păcătos. Pacea, spune Isaia 32:17 este „lucrarea neprihănirii, ... roada neprihănirii: odihna și liniștea pe vece”. Dar este vedem cum în practică există diferențe de opinie și practică privind felul cum acestea trebuie folosite.

Haideți să începem despre ceea ce am putea denumi:

PRIMA CALE, CEA INDIRECTĂ SAU LUNGĂ

Aceia care încearcă să această cale adesea își pun întrebarea „Ce sunt eu?” Ei caută să se asigure că dețin semnele și dovezile că ei sunt creații noi în Hristos, sau cel puțin că văd în ei semnele și dovezile că ei au crezut în Hristos fără îndoială. Unii au denumit această modalitate de verificare a siguranței mântuirii ca „siguranța simțurilor”, pentru că potrivit felului în care este folosită, persoana respectivă arată cu degetul asupra dovezilor clare ale naturii sale noi, și crede că și pe mai departe va putea fi în măsură să arate la aceste lucrări divine, întrucât ele dau la o parte îndoiala că ei nu ar fi crezut și nu ar fi găsit pe Hristos. Este relativ greșit, totuși, să aplicăm termenul scriptural „siguranța speranței” la acest gen de siguranță

experimentală, pentru că Scriptura vorbește despre credința care dă siguranță în așteptarea lucrurilor viitoare. Așadar, o astfel de siguranță am putea să o numim „siguranța determinată de vederea efectelor produse”. Teologii o descriu adesea ca „siguranța care derivă din faptele care reflectă sufletul”.

(a) O consecință a acestei modalități de asigurare pe calea indirectă și lungă este că ea conduce persoana respectivă în a fi prea focalizată pe propriul act al credinței. În acest caz, persoana în cauză, fiind prea preocupată de starea sa înaintea lui Dumnezeu și temându-se de a greși pe cale, își spune: „Știu că toată siguranța mântuirii mele depinde de credința mea în Hristos, și gândesc că eu cred; dar dacă mă înșel singur presupunând în mod fals că sunt un credincios adevărat?” Bântuit de aceste gânduri, el se pune pe treabă să diminueze acest risc încercând să se convingă pe sine că el este un credincios adevărat. Și pentru a se asigura că el este în credință, își propune să nu se oprească din aceasta luptă decât atunci când va vedea roadele depline ale credinței sale. El depune atâta efort în propriul act al credinței, încât nu va fi niciodată mulțumit până nu va vedea acele efecte ale credinței sale pe care ipocriții nu le-ar putea simula, și până când nu se va asigura că el are o credință autentică.

Acum, noi spunem unor astfel de persoane: Voi nu mergeți pe calea cea mai bună pentru a avea roadă reală,

pentru că voi căutați roada și efectele credinței dintr-un motiv egoist; voi nu căutați sfințenia ca pe un obiectiv și de dragul ei, și pentru a o folosi ca pe o demonstrație a sincerității voastre. Acest tip de roadă este posibil să nu fie cea mai bună, și nici cea mai satisfăcătoare. Și spunem din nou – Voi dați deoparte siguranța mântuirii. Se prea poate să nu ajungeți decât într-un târziu la o oarecare siguranță a mântuirii prin metoda voastră, pentru că roadele pe care voi le căutați nu vor fi atât de vizibile foarte curând. Și mai spunem – Prin această metodă, într-o mare măsură voi vă luați privirea de la Hristos. Pentru că voi încercați să credeți și apoi vă uitați la voi să vedeți dacă ați crezut. Voi priviți la șarpele de bronz, apoi vă mutați ochii pentru a vă examina rănila să vedeți dacă mușcăturile sunt vindecate cu adevărat, și astfel să vă asigurați că ați privit la cine trebuie! Gândiți-vă, s-ar fi preocupat atât de mult vreun evreu mușcat de șerpui înfocați de bietul său act de a privi? Voi vă uitați la Hristos, și apoi vă luați privirea de la El pentru a vă uita la voi înșivă. Voi sunteți ca și acel grădinar care, după ce a pus în pământul bogat semințele, ar putea fi atât de nebun încât să descopere solul pentru a vedea dacă rădăcinile plantelor răzbesc prin pământ, și dacă ele sunt îmbibate cu siguranță în apa din sol. În mod sigur, este de departe mult mai bine să lase în pace rădăcinile plantelor, fiind sigur de bogăția solului și permițând plantei să își deschidă frunzele în căldura soarelui. Pătrați-vă

privirea asupra lui Hristos, și efectele acestui lucru nu vor eșua în a apare.

(b) O altă consecință a acestei metode indirecte este cumva similară primei despre care am discutat. Aceia care o adoptă, nu așteaptă siguranța mântuirii la capătul acestui efort, și spun că este o mândrie și o îngâmfare din partea proaspeților credincioși să vorbească despre sine ca fiind siguri de apartenența lor la Hristos; pentru că, spun ei, unde este perioada în care acești credincioși au avut experiențele credinței și unde sunt roadele lor? Astfel de persoane gândesc că numai roadele mature ale sfințeniei pot să dea posibilitatea unei persoane să spună „Eu știu că sunt în Hristos”. Dacă am vorbi astfel, ei nu ar permite noii mlădițe (deși altoită de însăși Grădinarul Ceresc) să spună „Eu sunt în viță” – nu, spun ei, așteaptă până când vei avea roadă, până când se coc ciorchinii, și abia apoi poți spune „Sunt în viță”. Dar nu spune asta până atunci.

Un argument favorit pentru aceasta este cel care se găsește în 1 Ioan 3:14, unde apostolul Ioan spune: „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați”. Dar aceasta nu dovedește că este singura cale pentru a ști că am trecut de la moarte la viață. Arată doar că un sfânt în vârstă și experimentat, precum Ioan, s-a gândit că este bine ca uneori să prezinte dragostea sa și a fraților lui de credință sa o caracteristică marcantă și de netăgăduit a caracterului lor creștin. Este ca și cum el ar fi

spus: „Noi, credincioșii, ne cunoaștem între noi ca fiind trecuți din moarte la viață, prin dragostea care ne umple inimile unii față de alții”. Prin acest pasaj, el nu răspunde la întrebarea: „Este aceasta prima modalitate sau cea mai de încredere cale prin care puteți să știți că sunteți cu adevărat în Hristos?” În mod sigur, apostolul Ioan ar fi spus fără ezitare că el însuși a găsit odihna în cunoașterea dragostei Domnului pe care a obținut-o înainte ca să identifice în persoana proprie primele semne ale dragostei față de cei care sunt de asemenea ai Lui.

Adevărul este că această cale lungă și indirectă este calea prin care unii își găsesc convingerea stării lor în Hristos. Dar există o altă cale despre care încă nu am vorbit. Calea aceasta lungă poate fi totuși bună ca o confirmare a căii directe și scurte, despre care vom vorbi. Dar spunem totuși că dacă această cale lungă ar fi fost singura, atunci ar fi trebuit să spunem adio bucuriei Evangheliei, cu excepția unor cazuri cu totul rare. Pentru că, pe cât crește un suflet în har, pe cât omul credincios se odihnește mai mult în Hristos și se cufundă în Duhul Său, pe atâta el devine mai nemulțumit de toate roadele sale; sfințenia lui nu îi face nici o plăcere, găsește tot felul de defecte în el; se descoperă tot mai necurat și identifică și alte aspecte ale lumii în el; și pe cât de mult i se lungește viața de credință, devine din ce în ce mai abil în a detecta neajunsurile din

trăirea sa³. Așa că devine dificil cu adevărat să spui când un credincios în creștere, permanent nemulțumit de sine, va fi acumulat un asemenea belșug de „aur” al credinței, o asemenea cantitate de trăire sfântă autentică, încât să dea deoparte îndoiala în mintea sa că este un om care are o legătură de uniune puternică între el și Hristos. Dacă faptele bune sau sfințenia trebuie așteptate până când se va putea ști despre credință că este autentică, când atunci ar trebui să ne așteptăm să obținem o cantitate sau calitate suficientă pentru a satisface această cerință?

Dacă aceasta ar fi singura cale de a avea siguranța mântuirii, n-ar trebui să ne mire că am auzi doar foarte rar persoane vorbind despre ea că ar avea-o, ci chiar ar fi imposibil de obținut. Totuși, aceasta nu este singura cale, iată de ce trecem la cealaltă, citând pe unul dintre scriitorii puritani, Brooks: "Mulți oameni dragi lui Dumnezeu sunt atât de absorbiți de inimile lor, de obligațiile lor și de darurile lor, încât Hristos este atât de absent din privirile și mințile lor; și ce este aceasta altceva decât să fii ocupat mai mult cu râul decât cu izvorul, să fii preocupat mai mult de brățari, și cercei, și lănțișoare, decât să fii preocupat de mire; să fii preocupat mai mult de nobili decât de

³ John Newton, în predica sa „Despre siguranța credinței”, remarca următoarele: „Dacă sfințirea în sine, sau creșterea în sfințenie, ar fi considerată ca fundamentul adecvat pentru siguranța mântuirii, aceia care sunt cei mai smeriți, cei mai sinceri și mai dornici să se conformeze voii lui Dumnezeu vor fi cei mai surprinși și descurajați în căutarea lor pentru siguranța mântuirii. Pentru că dintre toți, ei vor fi cel mai puțin mulțumiți cu ei înșiși și vor avea cel mai sensibil simț al nenunțării lor pângăririi.

rege?⁴ Și apoi el adaugă: "Dragă creștine, cine s-a aflat sub teascul mâniei Tatălui: a fost Hristos, sau au fost darurile tale, dovezile vieții tale de credință, dispozițiile tale în har, faptele tale?" Și încă o dată: "Aceste persoane uită că faptele lor depind în mod nemijlocit de Hristos, vin de la El, depind, se odihnesc și stau în Hristos".

Haideți acum să trecem la:

CALEA DIRECTĂ ȘI SCURTĂ PRIVIND SIGURANȚA MÂNTUIRII

Aceia care merg pe această cale își stabilesc drept punct de reper următorul principiu: "Cine este Hristos și ce a făcut El". Duhul Sfânt, credem noi, găsește bucurie în mod special în folosirea acestei căi, pentru că ea îndreaptă privirea păcătosului atât de complet de la sine către Mântuitorul.

Ceea ce noi denumim aici calea directă și scurtă este calea pe care ne-o oferă Duhul Sfânt atunci când primim la Hristos, "Șarpele de Aramă", și privind la El suntem mulțumiți pe deplin. Această siguranță simplă, directă, este obținută prin ceea ce noi discernem în Hristos Însuși, și nu prin ceea ce observăm la noi înșine. Este obținută prin ceea ce credem despre Hristos, și nu prin ceea ce știm

⁴ Brooks – Cabinet, p.302.

despre actul nostru de credință. Am putea (ca și în povestea cu sârmanul Joseph)⁵ să nu știm nimic despre acțiunile sufletului nostru în credință, și totuși să Îl cunoaștem pe El în care ne încredem, astfel încât să descoperim că avem în întregime liniștea siguranței. Într-un cuvânt, această siguranță directă și imediată izvorăște din descoperirea mea că Hristos, Dumnezeu-om, este chiar Mântuitorul meu în ce privește nevoile și dorințele mele, păcatele și corupția mea; și niciodată de acum înainte nu mă voi mai tulbura cu întrebarea „Sunt eu sigur că sunt credincios?”, și dacă actul credinței mele posedă calitatea corectă.

Am găsit această siguranță atunci când Duhul Sfânt a luat lucrurile lui Hristos și le-a arătat sufletului meu; și astfel nu mai e nevoie să aștept până când El îmi va arăta ce este în mine. Dați-mi voie să vă explic acest lucru mai în detaliu.

Eu am siguranța că Dumnezeu mă primește că din momentul în care văd plinătatea și eliberarea din lucrarea lui Hristos. Sufletul meu este făcut capabil să vadă că toate

⁵ Unii prieteni care au venit să îl vadă s-au mirat să audă că el întotdeauna se bizuia pe un singur lucru: „Iosif este cel mai mare dintre păcătoși, dar Iisus a venit în lume pentru a mântui pe păcătoși”. Ei au spus: „Dar tu ce spui despre propria ta inimă, Iosif? Poți să ne spui ceva bun despre ea? Te-ai apropiat de Hristos printr-o credință practică în El?” Răspunsul său a fost: „Iosif nu poate face nimic. Iosif nu are nimic de spus despre el însuși, decât că este cel mai mare dintre păcătoși; totuși, pentru că este vrednic de spus că Iisus a venit în lume pentru a mântui pe păcătoși, de ce nu ar fi Iosif mântuit?”

pretențiile justiției divine au fost satisfăcute la cruce; pentru că acolo este ascultarea completă și acolo este plătită pe deplin pedeapsa. La cruce este loc pentru orice păcătos, iar Evanghelia mă invită și pe mine ca păcătos între toți ceilalți să ascult ceea ce are de spus crucea. Nu-mi spune ea că „Dumnezeu-omul a arătat neprihănirea perfectă la infinit și a făcut onorabilă pentru Dumnezeu cel sfânt să îl îmbrățișeze astfel de fiul risipitor”? Dincolo de asta, în lucrarea lui Dumnezeu-om este pusă stânca pe care poate fi așezat piciorul păcătosului – și acesta nu este un punct minor, aproape invizibil, ci este larg ca un continent, răspândit în toate părțile”. Pot fi sigur că este loc și pentru mine acolo? Cred că este loc destul! Eul este complet uitat în prezența unei astfel de scene minunate. Ce ar putea mulțumi conștiința mai bine? Ce altceva ar putea vorbi mai bine despre pace decât aceasta? Aceasta este credința care conduce la siguranță în timp ce persoana respectivă continuă să aibă ochii ațintiți la această glorioasă privești.

Și acum, dacă oricine ar încerca să mă tulbure sugerându-mi: „Cum știi tu că tu crezi cu adevărat că ceea ce spui este adecvat nevoii tale?”, răspunsul meu este, simplu, acesta: „Cum știu eu că ceea ce privesc eu este soarele, când de fapt privesc îndelung la el în splendoarea asfințitului său?” Acel cer strălucitor, și acea sferă de slavă blândă dar inefabilă nu poate fi acolo din greșală, măcar atâta lucru poate fi sigur pentru vederea omenească.

Conștiința proprie a credinciosului⁶ (firește, impulsionată de Duhul Sfânt) este suficientă, în prezența crucii, să îl asigure că este un păcătos, și că este binevenit cu siguranță la sânul Celui Sfânt, care, arătând la „S-a isprăvit”, strigă „Întoarce-te la mine, căci te-am răscumpărat”. Privește încă o dată la aceasta. Sufletul tău aude că Tatăl este mulțumit cu ispășirea făcută de Domnul Iisus Hristos, Fiul Său. El condamnă și respinge toate faptele tale și întreaga ta persoană vinovată; dar când Fiul Său, Înlocuitorul nostru, apare, atunci ascultarea și suferința Sa până la moarte sunt găsite ca glorioare de către Cel Sfânt și de către sfânta Sa lege. În timp ce tu meditezi la odihna plină de încântare a Tatălui în Hristos, care a făcut totul posibil pentru noi, sufletul tău este într-un moment „precum carele de luptă ale lui Aminadab”, vezi cum conștiința ta se liniștește, ca și cum o voce din acea lucrare de ispășire ar fi spus: „Pace, liniștete-te”. Păcatele tale, puse în balanța lui Dumnezeu, au fost compensate de meritul infinit al lui Hristos; și dacă este așa, păcatele tale în propria-ți balanță nu pot fi mai puțin compensate de aceeași greutate a meritului acesta imens. Ceea ce Îl mulțumește pe Dumnezeu, te mulțumește și pe tine.

⁶ Samuel Rutherford, într-o predică asupra versetelor din Luca 8 spunea: „Atunci când cred în Hristos, acel instinct al harului lui Dumnezeu mișcat prin Duhul Său, m-a făcut să știu că Îl cunosc pe Dumnezeu, și că Îl cred, și în acest fel că sunt în Hristos, la nivelul priceperii mele”. Apoi el a adăugat că „acest lucru nu este un obstacol în calea altor dovezi inferioare cu privire la acest lucru”.

În acest fel, credința, rămânând fixată cu privirea la această lucrare, trece în domeniul siguranței depline. Și dacă acum, din nou, ar vrea oricine să îți tulbure odihna ta calmă întrebându-te: „Ești tu atât de sigur că în realitate crezi în ceea ce îți oferă această liniște?”, ce alt răspuns ai putea decât acesta: „La fel cum tu mă întrebi în timp ce eu mă bucur și admir gloria soarelui în amurg, te întreb și eu: Ești sigur că ochiul tău vede în realitate acel soare pe care și tu îl admiri?”

Stau și mă gândesc la un astfel de pasaj biblic precum Ioan 3:16: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Duhul mă face pe mine în stare să văd în aceste cuvinte pe Dumnezeu mărturisind că nu mai este nevoie de o altă acceptare a mea înaintea Lui, alta decât cea care se găsește în Hristos: și că tot ceea ce Hristos a făcut devine al meu având în vedere credința mea în El. Bazându-mă pe mărturia lui Dumnezeu, nu mai am de pus nici o întrebare, nu mai am de așteptat nimic de la mine (precum dragostea, regretul, sau alte sentimente), ci mă gândesc la ceea ce este în Hristos, ca și fundament al păcii mele. Și când meditez astfel, focul arde, dar sufletul meu se odihnește⁷. Și dacă acum ar

⁷ Halyburton (Memorii, cap. 2, pag.3) spune: „O speranță și convingere dulce și confortabilă asupra mântuirii mele au fost rezultatele descoperirii limpezi a căii mântuirii. Speranța a crescut cu tărie sau a slăbit, după cum descoperirile cu privire la calea mântuirii au fost mai mult sau mai puțin clare ori mai mult sau mai puțin puternice”.

dori cineva din nou să mă tulbure sau să mă amenințe că îmi va tulbura bucuria mea calmă în dragostea Tatălui, prin cuvintele „Ar trebui prima dată, înainte de a te aventura să te odihnești, să fii sigur că ai credință cu adevărat în lucrurile despre care spui că te fac să fii atât de fericit”, răspunsul meu la o astfel de întrerupere inoportună ar fi formulat în stilul unui scriitor care utilizează următoarea ilustrație. Să spunem că o persoană oarecare este condamnată pentru înaltă trădare, și vine ziua când el trebuie să fie executat. Dar în dimineața acelei zile, i se pune în mână un document; este vorba despre un act de achitare din partea regelui, pe baza unor condiții exclusive pe care acest condamnat trebuie să le accepte. Și omul le citește, iar pe măsură ce face acest lucru, fața i se înroșește, ochii i se umezesc, și într-o clipă este plin de bucurie. Ce ai crede dacă vreo persoană ar apărea să chestioneze bucuria acestui condamnat întrebându-l: „Ești sigur că accepți iertarea? Este acceptarea ta completă și în detaliu?” Nu, omul este absorbit de siguranța din gândurile sale în legătură cu ceea ce regele îi dăruiește gratuit; și aceste lucruri sigure își croiesc drumul către sufletul acestui om pentru a mărturisi asupra siguranței iertării sale.

Astfel stau lucrurile cu această cale directă a siguranței mântuirii. Am denumit-o scurtă și imediată. Și nu este așa? Noi am spus, de asemenea, la început, că se poate ca, după toate acestea, noi să căpătăm o cale superioară în multe aspecte de a cunoaște iertarea și acceptarea noastră,

decât au avut parte în diferite ocazii Isaia, sau Daniel, sau paralyticul ori femeia prinsă în curvie, ori tâlharul de pe cruce. Noi încă aderăm la ceea ce am spus, pentru că modalitatea noastră de cunoaștere a acceptării noastre, vedeți, este una care se bizuie pe realități nealterabile, și ale căror semnificații nu pot păli și nici nu pot slăbi în timp. Și dacă ele ar slăbi în sufletele noastre în timp, le putem reînnoi din nou printr-un studiu al realităților care au produs cunoașterea noastră inițială. Întrucât declarațiile care i-au asigurat pe Isaia, Daniel și ceilalți menționați, se poate ca odată cu trecerea timpului ele să fi pierdut un pic din însuflețirea lor, așa încât aceste persoane se pot întreba: „A, dar dacă am supraestimat înțelesul declarației sau dacă am uitat-o în parte? Sau dacă între timp caracterul meu nedemn a anulat promisiunea?” Într-o stare sufletească greoaie, de autoreproș, o astfel de ștergere parțială din minte sau din memorie a unei declarații solitare este un eveniment perfect posibil; fără să mai fac referire la alte astfel de situații delicate, precum cel al unei persoane aflate într-o situație similară cu cea a lui Isaia, când și-ar spune: „Dar dacă s-a făcut referirea numai la trecut, și deci nu include și ceea ce s-a întâmplat din acel moment până în prezent?” Dar, pe de altă parte, modalitatea în care noi cunoaștem că suntem părtași iertării și acceptării noastre se bizuie pe fapte neschimbătoare și neschimbabile, realități cunoscute pentru veșnicie, bogate în semnificație pentru totdeauna, realități pentru totdeauna

complete, purtătoare ale aceleiași mărturii tari, distincte și depline pentru sufletul păcătosului. Da, noi avem un altar, iar vocea din acest altar și din coarnele sale se pot auzi distinct în orice zi ca și la început. Altarul acesta al nostru este Hristos, și acest Hristos a murit, a înviat din nou, a mers înapoi la Tatăl, și acum mijlocește pentru noi. Acestea sunt cele patru coarne ale altarului nostru! Haideți să ne prindem cu toții de coarnele! Vedem înaintea noastră o jertfă acceptată, un sacrificiu care vorbește despre pace, care conduce conștiințele noastre la odihnă, și face ca inimile noastre să tresalte de bucurie, pentru că lui Dumnezeu îi este plăcut. Avem Cuvântul lui Dumnezeu care reiterează în multe modalități o mărturie dată spre a fi crezută, așa că noi găsim siguranță în această mărturie împotriva suspiciunilor răspândite peste tot de satan.

Și dacă ar obiecta oricine spunând: „Cu siguranță au fost mulți, foarte mulți oameni buni și renumiți ai lui Dumnezeu care nu au luat-o pe această cale scurtă și directă”, haideți să ne amintim de una din anecdotele pe care le-a povestit Brooks⁸. Un slujitor, care arăta că este bucuros în Hristos, a spus pe patul său de moarte următoarele cuvinte legate de pacea și liniștea sufletului său: „El s-a bucurat de acestea nu doar ca urmare a unei măsurii mai mari de har decât ar fi avut alți creștini, nici ca urmare a vreunei descoperiri speciale a Duhului, ci pentru

⁸ Cabinet, p.113

că el a avut o mai clară înțelegere asupra legământului harului”. Duhul adevărului, dă-le slujitorilor Tăi această înțelegere clară a legământului harului!

Nu ar trebui să eșuăm în a observa faptul că această cale directă și imediată este cea care oferă onoare specială lui Dumnezeu și Fiului Său preaiubit, după cum ea preamărește harul gratuit. Iată aici dragostea lui Dumnezeu manifestându-se a atât de liber oferită, fără plată, încât El nu va cere prețul așteptării sau amânării. Privește la cruce și imediat poți avea odihnă! Scuzele unui păcătos care a tot amânat până în acest moment sunt curățate pentru totdeauna. De ce să aștepți atunci, câtă vreme toate sunt pregătite? Și unde ar fi loc să spunem că vremea harului lui Dumnezeu și asigurarea acceptării tale nu ar fi sosit încă? În Hristos, Dumnezeu te așteaptă⁹, prezentându-ți un bun venit imediat, o pace imediată.

⁹ Se face adesea o greșeală în a spune că Dumnezeu uneori ne sfătuiește să amânăm. Dar, dacă așteptarea este utilizată în sensul amânării, sau în cel al punerii deoparte a deciziei imediate, noi spunem că nu există nici un verset din Biblie care să încurajeze o astfel de idee. Unii citează Psalmul 40:1, "Așteptând am așteptat pe Domnul" (BOR), ceea ce înseamnă, "în așteptarea mea, am așteptat" sau "am așteptat cu nerăbdare". Acum, fără să insistăm asupra faptului că aici Cel care vorbește este Hristos, Siguranța noastră, trebuie să ne amintim că Vechiul Testament folosește termenul "a aștepta" și aceasta nu are nimic a face cu ideea amânării, sau cu ideea unei așteptări într-o stare de mulțumire. Se referă întotdeauna la a avea privirea ațintită ca și atunci când un câine privește la masa stăpânului său în așteptarea firimiturilor de pâine, sau ca atunci când oamenii așteptau ca preotul să iasă din locul preasfânt, sau ca în Iov 29:23, când cei nerăbdători se aflau în așteptarea ploii în vremuri de secetă. Acesta e înțelesul, precum spune Mica 7:7: "Voi fi în așteptarea Dumnezeului mântuirii mele" (KJV). Sau precum în Habacuc 2:3: "dacă zăbovește, așteapt-o", ceea ce ar semnificația că, dacă nu vezi aceste lucruri împlinindu-se, dacă nu vezi dintr-o dată pe Domnul apărând în slava Sa

Ce îți spui acum, suflet nesigur? Ești mulțumit? Siguranța se poate obține prin a te atașa cu fermitate de Mielul lui Dumnezeu; și oare n-ai păcătui cumva dacă ai refuza să te atașezi hotărât de El? Setea de siguranță a mântuirii te lasă într-o stare jalnică a ființei tale, și poate chiar fiind încă un copil al lui satan! Și poți rămâne, știind toate acestea, indiferent la acest semnal de alarmă? Lumea aceasta trece, iar tu ești pe moarte. Hristos are să vină curând, neașteptat precum hoțul în noapte, la o oră când nu te aștepți; și nu ești gata să Îl întâlnești atunci când va bate la ușa ta. În fiecare zi mor cel puțin 80000 de oameni; azi 80000 au murit deja, mâine urmează alți 80000, iar tu poți fi unul dintre aceia pe care coasa morții îl poate secera ca iarba și nu te agăți decât de o speranță vagă! Ești mulțumit să trăiești fără siguranța mântuirii tale! Ești precum filosoful nefericit care a spus: „Am trăit în nesiguranță, mor plin de îndoieli și nu știu unde am să merg”. Vrei ca și viața ta să continue astfel? Nu te-au trezit încă niciodată viziunile unui iad veșnic? Nu ești niciodată înfricoșat de

pentru a-și învinge inamicii, totuși fii în așteptarea acestui eveniment! Fii mereu în așteptarea acelei zile. Aceasta este modalitatea în care cei care sunt ai lui Dumnezeu „așteaptă”, după cum se arată și în Psalmul 130:6, Isaia 11:31. Și tot așa în Plângeri 3:25, în situația sufletului dezolat aflat în suferință, privind în sus cu toată hotărârea pentru eliberare, deși calm și resemnat. Așteptarea scripturală nu este nici pe departe asemănătoare așteptării delăsătoare a sufletelor ignorante, care pretind că este de nedorit să anticipezi harul suveran. Și când Dumnezeu însuși, în Isaia 30:8, spune să aștepte vremuri viitoare, aceeași idee a unei așteptări dornice de împlinire este implicată. Este aceeași așteptare intensă ca și în cazul tatălui fiului risipitor pentru întoarcerea acestuia acasă, așteptare care îl determină să fie mereu cu atenția trează. Cu siguranță, nu există nicăieri în Scriptură această idee a unei așteptări nepăsătoare a celor necredincioși ca să primească credința.

ideea că iadul te așteaptă? Mirtul este tare nepotrivit pentru tine; nu mai e vremea veseliei; pacea nu poate să-și găsească locul sub acoperișul casei tale! Da, se poate ca toată bucuria ta să fi trecut cu totul și să nu o mai găsești! Ai putea acum să nu stai liniștit și să privești încă o dată la Hristosul cel crucificat, la lucrarea Lui finalizată, pentru a vedea dacă ea n-ar putea să îți dea pacea atât azi cât și pentru toată veșnicia, singura pace care îți poate satisface sufletul? Am căutat să îți prezentăm toate acestea, și acum te lăsăm, în timp ce ne rugăm ca Duhul Sfânt să dea claritate și eficiență cuvintelor noastre, știind bine că orice altceva ar fi fost în van.

* * *

Atunci când Thomas Scott, un renumit comentator, s-a aflat pe patul său de moarte, mintea sa a fost pentru o vreme tulburată datorită influenței suferinței sale fizice. „O”, a spus el cândva, „să intru în eternitate fără nici o îndoială! Veșnicia – veșnicia - veșnicia!” „Oamenii vorbesc despre siguranță că nu se poate obține în această lume, și că nici nu ar merita să îți dorești așa ceva. În această privință, ei și diavolul sunt de acord”. „Cine are urechi de auzit, să audă”.